

บันทึก

เรื่อง การจ่ายเงินเดือนระหว่างลาให้แก่ข้าราชการผู้ลาป่วยเกิน ๖๐ วัน
(มาตรา ๒๖ แห่งพระราชกฤษฎีกาการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ
บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๒๒)

กระทรวงการคลังได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๕๐๒/๕๙๗๓๙ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๓๓ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า กรมบัญชีกลางรายงานว่า กรุงเทพมหานครขอหารือการจ่ายเงินเดือนระหว่างลาตามมาตรา ๒๖^๑ แห่งพระราชกฤษฎีกาการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๒๒ กรณีที่ข้าราชการผู้ลาป่วยเกิน ๖๐ วันได้ขออนุมัติผู้บังคับบัญชาขอเบิกจ่ายเงินเดือนในส่วนที่เกิน ๖๐ วัน หลังจากที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการไปแล้ว จากข้อหารือดังกล่าว กรมบัญชีกลางพิจารณาแล้วมีความเห็นเป็น ๒ แนวทาง ดังนี้

๑. ตามมาตรา ๒๖^๒ แห่งพระราชกฤษฎีกาการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้ข้าราชการผู้ลาป่วยเกิน ๖๐ วันได้รับเงินเดือนในส่วนที่ลาเกินได้ ถ้าผู้บังคับบัญชาตั้งแต่ตำแหน่งอธิบดีหรือเทียบเท่าขึ้นไปเห็นสมควร ซึ่งในกรณีขออนุมัติดังกล่าวเป็นการขออนุมัติระหว่างข้าราชการผู้เป็นผู้อยู่ในบังคับบัญชากับผู้บังคับบัญชา ดังนั้น เมื่อผู้นั้นพ้นสภาพจากการเป็นข้าราชการแล้ว ผู้บังคับบัญชาไม่น่าจะอนุมัติให้จ่ายเงินเดือนระหว่างลาในส่วนที่ลาเกินได้

๒. ตามมาตรา ๒๖^๓ แห่งพระราชกฤษฎีกาการจ่ายเงินเดือนฯ มิได้กำหนดข้อจำกัดไว้ว่าจะต้องขออนุมัติเมื่อใด ดังนั้น ในกรณีที่หารือ เพื่อความเป็นธรรมถึงแม้ว่าข้าราชการผู้ลาป่วยเกิน ๖๐ วันจะขออนุมัติผู้บังคับบัญชาขอเบิกจ่ายเงินเดือนในส่วนที่เกิน ๖๐ วัน หลังจากที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการไปแล้ว หากผู้บังคับบัญชาเห็นสมควรก็น่าจะกระทำได้

โดยที่เรื่องนี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่ยังไม่เคยมีการวินิจฉัยมาก่อนจึงขอหารือคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อเป็นบรรทัดฐานในการพิจารณาต่อไป

^๑ พระราชกฤษฎีกาการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๒๒

มาตรา ๒๖ ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยการสงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ ให้ข้าราชการที่ลาป่วยได้รับเงินเดือนระหว่างลาได้ในปีหนึ่งไม่เกิน ๖๐ วัน แต่ ถ้าผู้บังคับบัญชาตั้งแต่ตำแหน่งอธิบดีหรือตำแหน่งเทียบเท่าขึ้นไปเห็นสมควรจะให้จ่ายเงินเดือนต่อไปอีกก็ได้ แต่ไม่เกิน ๖๐ วัน

^๒ โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑)

^๓ โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑)

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๕) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวและได้รับฟังคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมบัญชีกลาง) ผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีและสำนักงาน ก.พ.) และผู้แทนกรุงเทพมหานคร แล้ว เห็นว่า ในเรื่องนี้มีระเบียบและกฎหมายที่เกี่ยวข้องอยู่ ๒ ฉบับ คือ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๒๐ และพระราชกฤษฎีกาการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญและเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งจะต้องนำมาพิจารณาประกอบกัน สำหรับระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการลาของข้าราชการฯ ได้กำหนดอำนาจของผู้บังคับบัญชาที่จะอนุญาตให้ลาป่วยได้ไว้หลายระดับแตกต่างกัน การลาป่วยในแต่ละครั้งอยู่ในอำนาจของผู้บังคับบัญชาระดับใด ผู้บังคับบัญชาระดับนั้นย่อมมีอำนาจอนุญาตไปได้ทันที การอนุญาตเช่นนั้นย่อมมีผลสมบูรณ์ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีดังกล่าว ส่วนการจ่ายเงินเดือนในระหว่างลาป่วยเกิน ๖๐ วันนั้นย่อมเป็นไปตามมาตรา ๒๖ แห่งพระราชกฤษฎีกาการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกันฯ กล่าวคือ เมื่อลาป่วยเกิน ๖๐ วันในปีหนึ่งข้าราชการผู้นั้นย่อมไม่มีสิทธิได้รับเงินเดือน การจะได้รับเงินเดือนในระหว่างการลาป่วยภายหลัง ๖๐ วันย่อมขึ้นอยู่กับการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาตั้งแต่ตำแหน่งอธิบดีหรือตำแหน่งเทียบเท่าขึ้นไป ซึ่งย่อมเห็นได้ชัดว่าผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจในการสั่งให้จ่ายเงินเดือนย่อมไม่อาจสั่งการไปพร้อมกับการอนุญาตให้ลาป่วยได้ เพราะการลาป่วยที่เกิน ๖๐ วันนั้นมีผลสมบูรณ์ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีดังกล่าวแล้ว การที่ผู้บังคับบัญชาตำแหน่งตั้งแต่อธิบดีหรือตำแหน่งเทียบเท่าขึ้นไปจะสั่งการตามมาตรา ๒๖ ได้ จึงเป็นเรื่องที่จะต้องดำเนินการในภายหลัง และเมื่อบทบัญญัติของมาตรา ๒๖ ไม่ได้กำหนดระยะเวลาในการสั่งการไว้ว่าจะต้องสั่งการภายในระยะเวลาเท่าใด จึงต้องหมายความว่าเมื่อมีการเสนอเรื่องต่อผู้บังคับบัญชาตั้งแต่ตำแหน่งอธิบดีหรือตำแหน่งเทียบเท่าขึ้นไปเพื่อพิจารณาสั่งการในขณะใด ผู้บังคับบัญชาตั้งแต่ตำแหน่งอธิบดีหรือตำแหน่งเทียบเท่าขึ้นไปย่อมมีอำนาจพิจารณาสั่งการในขณะนั้น ส่วนผู้บังคับบัญชาตั้งแต่ตำแหน่งอธิบดีหรือตำแหน่งเทียบเท่าขึ้นไปจะพิจารณาสั่งการให้มีการจ่ายเงินเดือนให้สำหรับระยะเวลาที่ลาป่วยเกิน ๖๐ วันหรือไม่ ย่อมเป็นดุลพินิจของผู้บังคับบัญชา

สำหรับปัญหาที่ว่า เมื่อข้าราชการดังกล่าวได้ลาออกไปแล้ว ผู้บังคับบัญชาตั้งแต่ตำแหน่งอธิบดีหรือตำแหน่งเทียบเท่าขึ้นไปจะยังมีอำนาจสั่งการตามมาตรา ๒๖ แห่งพระราชกฤษฎีกาการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกันฯ ได้หรือไม่นั้น เห็นว่า การสั่งการในเรื่องนี้เป็นการสั่งการสำหรับการจ่ายเงินเดือนสำหรับระยะเวลาที่ข้าราชการผู้นั้นยังมิได้ลาออกจากราชการ ผู้บังคับบัญชาตั้งแต่ตำแหน่งอธิบดีหรือตำแหน่งเทียบเท่าขึ้นไปจึงยังมีอำนาจที่จะดำเนินการต่อไปได้

(ลงชื่อ) วัฒนา รัตนวิจิตร

(นายวัฒนา รัตนวิจิตร)

รองเลขาธิการ

ปฏิบัติราชการแทน เลขานุการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ธันวาคม ๒๕๓๓